

По повод на моя статия, напечатана почти едновременно във в. "Отечествен фронт" и местния следпразничен в. "Победа", Д.Димов изказа възхитата си пред група професори: "Прави Ви голяма чест смелостта да пишете така обективно и хубаво за постиженията на един неизвестен на нашата общественост учен - д-р Владимир Христов, син на поета Кирил Христов. Силно впечатление прави също изказването на съветския учен, че "Формулите /из областта на геодезията. И.М./ на д-р Владимир К.Христов /София/ са по-пълни и по-точни от моите" и т.н. Спомням си как Д.Димов ме гледаше особено: като писател навярно се стараеше да проникне в психиката ми и пр. По-късно разбрах причината на възторга му - някои "учени" с титли /nomina sunt obrosa/ завиждаха и пречеа на д-р Вл.Христов - истински учен, но без университетско или академическо звание. Не след много време и той стана последователно извънреден и редовен професор в Политехниката, член-кореспондент и академик в Българската академия на науките.

През 1947 г. доц. Д.Димов се премести в Софийския ветеринарно-медицински факултет и там четеше лекции по анатомия, хистология и ембриология на студентите по зоотехника. Няколко години по-късно бе удостоен с научното звание професор. След преместването му в София нашите връзки почти се прекъснаха, от време на време се виждахме в книжарницата за съветска литература на "Руски" и "Раковски".

Още преди войната /1939 г./ имах възможност да прочета "Поручик Бенц" и няколко разказа от Д.Димов. Неговите ранни творби предвещаваха изгряването на нова звезда на литературния небосклон. Романът "Тютюн" отначало не се прие добре от някои критици, а в хумористичния в. "Стършел" се появиха язвителни бележки по повод на несполучливи епитети. Независимо от всичко това романът "Тютюн" се наложи. В това отношение значително допринесе и хубавата рецензия във в. "Работническо дело". Романът "Тютюн", както е из-